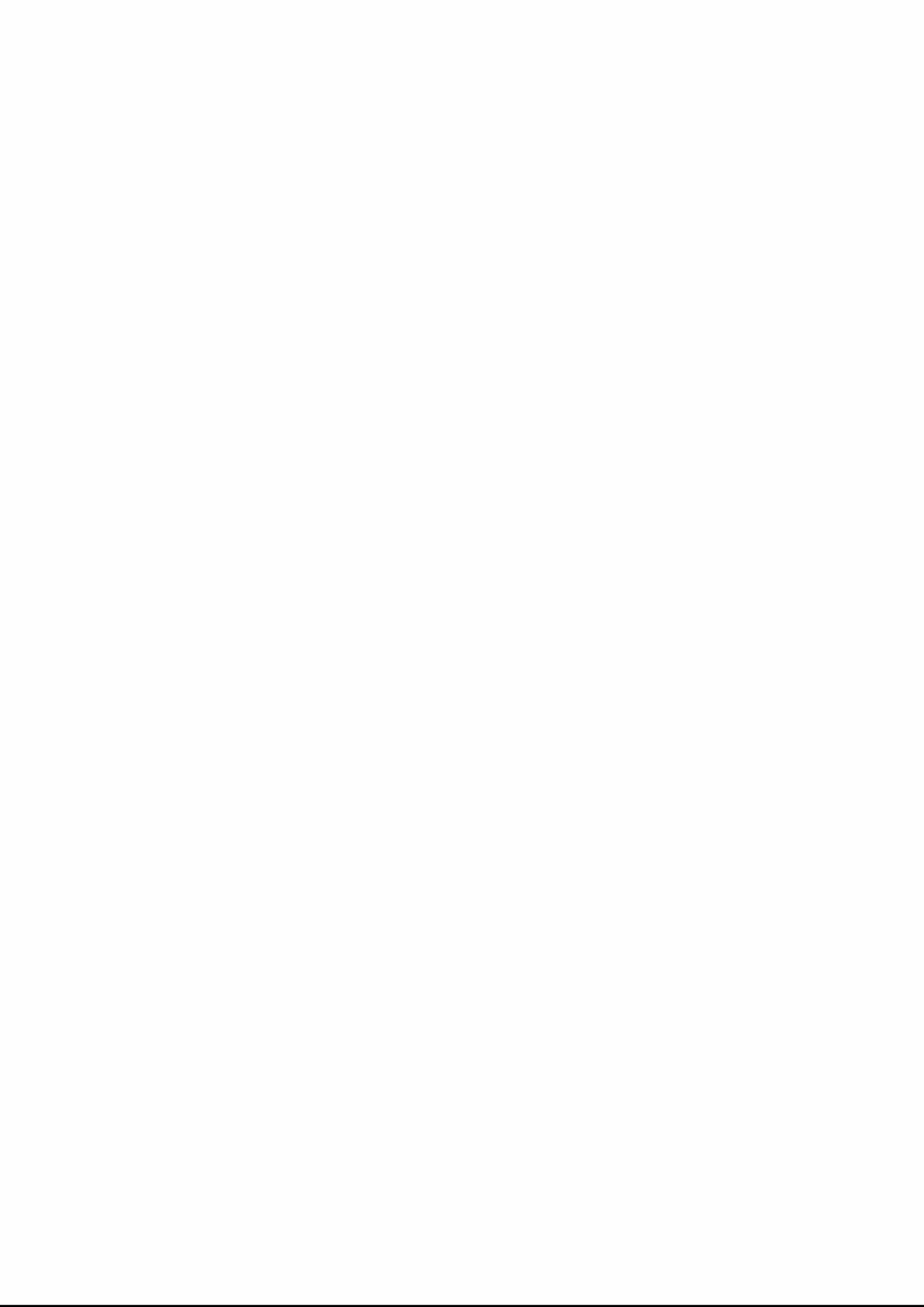

CSALÁDJAINKNAK, AKIK
– velünk és mindenkivel együtt, aki hisz –
egy napon a legnagyobb hazaérkezés
részesei lesznek.

ÉS A MINDENHATÓ ISTENNEK,
aki egy időre megáldott velük.

KÖSZÖNET

Családjainkon és csodás támogató csapatainkon kívül szeretnénk köszönetet mondani barátainknak a Tyndale House Kiadónál, amiért osztoztak álmunkban és látásunkban, és segítettek megvalósítani a Megváltás sorozatot. Külön köszönet Ron Beers, Becky Nesbitt, Anne Goldsmith, Andrea Martin, Jill Swanson, Travis Trasher és Linda Gooch munkatársaknak, akik mindent elkövettek, hogy a lehető legjobbat hozzák ki ebből a sorozatból.

Hálásak vagyunk ügynökünknek, Rick Christiannek, az Alive Communications munkatársának is. Félúton kaptad meg ennek a projektnek a gyepőlőjét, és végigvitted. Köszönjük, hogy minden területen a kiválóságra törekedtél a sorozat befejezésével kapcsolatban!

Külön köszönet Beka Hardtnak és Bethany Larsonnak, a Washington állambeli Vancouver Keresztyén Ifjúsági Színpada igazgatójának és koordinátorának, amiért a *Hazaérkezésben* megihlettek egy olyan történet-szállal, amely a következő köteteim – a Firstborn (Elsőszülött) sorozat – cselekményéhez vezet. És köszönet Matt Hannan pásztornak, amiért a prédikációin keresztül arra ösztönzött, hogy továbbra is hagyjam Isten igazságát keresztülragyogni a történeteken, amelyeket elhozok az olvasónak.

Végül köszönöm a Mindenható Istennek, hogy egy olyan könyvsorozatot adott nekünk, amely jól szemlélteti az igazságot: akármi történik is – Jézus Krisztusban mindig van megváltás.

ELSŐ FEJEZET

ELIZABETH BAXTER MÁRCIUS 7-ÉN találta a csomót, zuhanyzás közben.

Először átsiklott rajta a keze, azt gondolta, hogy talán csak egy kis zsírszövet, összecsomósodott izom, vagy esetleg csak a képzelete űz játékot vele. De azért újra meg újra kitapintotta. Aztán még egyszer, míg egészen biztos nem lett benne.

Semmi kétség – csomó!

Egy csomó, akármilyen legyen is, azonnali kivizsgálást jelent. Ezt az utat már végigjárta egyszer. Akinek már akadt dolga mellrákkal, az egyvalamit egészen biztosan tud: hogy az önellenőrzés nagyon fontos. Elzárta a csapot, megtörölközött, és még törölközőbe csavarva felhívta az orvost.

Három nappal később megcsinálták a mammográfiát, a rákötetkező napon pedig a biopsziát. Most pedig, március közepén, egy ragyogóan napos reggelen Elizabeth merev, egyenes háttal ült John mellett Dr. Marc Steinman magánrendelőjében; várták, hogy az orvos elmondja az eredményt.

– Rossz lesz, tudom, hogy az. – Elizabeth kicsit közelebb hajolt a férjéhez, úgy suttogott. – Nem hívatott volna ide minket, ha nem az lenne.

John halkán felsóhajtott, és a szemébe nézett.

– Nem tudhatod. Valószínűleg semmi. – Hangjából azonban hiányzott megszokott magabiztossága, és valami vad félelem villant a szemében. Szorosabban fogta felesége kezét. – Semmi nem lesz.

Elizabeth egyenesen előre nézett. A falon hatalmas, bekeretezett, paszpartuzott kép függött egy vadkacsapárról, amint utat vágnak a tó jeges tükrén. *Ne, Istenem, kérlek... ne legyen több rák! Kérlek!* Lehunyta szemét, és a kacsák eltűntek.

A közelmúlt emlékei sorakoztak fel a szívében. Ashley és Luke, amint annyi év után végre újra egymás mellett ülnek Luke és Reagan esküvői vacsoráján; Kari és Ryan, amint elmondják esküvői fogadalmukat Baxterék kertjében; a kis Jessie első lépései; Maddie és Hayley, amint először fogják meg egymás kezét Hayley vízbefúlásos balesete után.

Szükségük van rám, Istenem... még mindig szükségük van rám! Nekem is szükségem van rájuk. Kérlek, Istenem... ne legyen több rák!

Lépteket hallottak a folyosóról, Elizabeth kinyitotta a szemét.

– Segíts, John! – kérte feszült, ijedt hangon.

– Semmi baj! – John közelebb hajolt, hagyta, hogy felesége nekidőljön. – Nem lesz semmi baj.

Belépett az orvos, hóna alatt egy mappával.

Megállt, biccentett, majd leült velük szembe, az asztalhoz.

– Köszönöm, hogy bejöttetek! – Kinyitotta a mappát, elővette a legfelső papírlapot. Először John, majd Elizabeth szemébe nézett. – Megérkezett a szövettan eredménye.

Szünet állt be, John megköszönte a torkát.

– Ugye, rendben van? – kérdezte erőltetett, természetellenes hangon.

Az orvos kinyitotta a száját, de Elizabeth már tudta. Tudta, hogy rossz lesz a hír, és abban a pillanatban képtelen volt műtétre gondolni, vagy sugárterápiára, vagy arra, hogy milyen beteg lesz. Arra sem tudta rávenni magát, hogy az elképzelhetetlenre gondoljon – megbánnivaló, helyrehoznivaló dolgokra, vagy olyanokra, amiket bárcsak máshogy tett volna. Csak egyetlen kérdés hatotta át a lelkét.

Hogy a csodában fog élni a családja nélküle?

Erin Hogannak kezdettől rossz érzése volt a vér szerinti anyával való találkozással kapcsolatban.

Az örökbefogadást intéző ügyvédjük óvta őket ettől, de most, hogy már csak négy hét volt hátra a kislányuk megszületéséig, Erin nem tudott a nőnek nemet mondani. Sam egyetértett vele. Akármilyen lesz is az eredmény, találkozni fognak vele, meghallgatják, amit mondani akar, és imádkoznak azért, hogy semmi – egyáltalán semmi – ne akadályozhassa meg, hogy hazahozzák a kislányukat.

A megbeszélte találkozót harminc perc múlva lett volna egy kis parkban nem messze Erin és Sam austiniai otthonától. Egy órát szándékoztak Candy Santanával, a vér szerinti anyával és két gyermekével eltölteni.

Ahogy kiléptek az ajtón, Erin gyomra összeszorult.

– Sam! – Megállt a babaszoba ajtajában, és bekukkantott.

– Tudom. – Férje megállt mellette, és végigsimította a karját. – Aggódsz.

– Igen. – A babaszobában minden rózsaszín és fehér volt: rózsaszín falak, fehér bölcső rózsaszín ágyneművel, a komód tetején rózsaszín plüssmackók. A levegőben friss festék és babahintőpor illata keveredett. Erin keresztbe tette a karját, öklét a derekához szorította. – Minden olyan jól alakult. – Férje szemébe nézett. – Miért most?

– Nem tudom. – Sam puszit nyomott a fejére, tekintete körbevándorolt a babaszobán. – Hátha csak azt akarja látni, mennyire várjuk a babát.

Ezt a lehetőséget elég nehéz volt elképzelni. A meleg márciusi texasi délelőtt ellenére Erin megborzongott, a bejárati ajtó felé fordult.

– Essünk túl rajta!

A parkig tartó rövid út alatt csendben voltak, leginkább azért, mert Erin félt beszélgetni, félt azon töprengeni, mi vár rájuk, mi a csodáért akar most találkozni velük a vér szerinti anya a szociális munkás, az ügyvéd és bármilyen hivatalos személy jelenléte nélkül. Leparkoltak, és a piknikasztal felé indultak.

Tíz perccel később egy fiatal nő tartott feléjük két kislánnyal. Mellette hosszú hajú, gonosz, sötét tekintetű, sovány férfi lépdelt.

– Ez ki? – sűgta Erin. Az asztalon ültek, lábuk a padon, úgy vártak.

Sam elhúzta a száját.

– Baj úr.

A pár kézen fogva jött. Ahogy közelebb értek, Erin gyomra egyre jobban összeszorult. Candy nagy hasát viseltes, koszos ruha takarta, a lábán szakadt strandpapucs volt. A férfi két karja tele volt tetoválásokkal. Az egyikken nagy tarajú kakas, alatta írott betűkkel ez állt: *kakas*. A másik karján egy meztelen nő teljes alakos képe, fölötte a név: *Bonnie*.

Erin nagyot nyelt, hogy össze ne rázkódjon. A kislányokra pillantott, akik valamivel a felnőttek előtt szaladtak. Candy kisebbik lánya kétéves lehetett, és egy lógó pelenkán kívül más nem volt rajta. A másik kislány sem lehetett sokkal idősebb. Csorgott az orra. Mindkét gyermeknek csapzott szőke haja volt, élettelen pillantása, üres arckifejezése. Látszott rajtuk az elhanyagoltság, az érzelmi kötődés hiánya.

A még meg sem született baba is ugyanígy fog kinézni egy napon, ha valami megakasztja az örökbefogadási folyamatot, vagy ha Candy meg gondolta volna...

Ne, Istenem... ne hagyd, hogy így gondolkozzak! A pár már egészen közel ért, Erin érezte, hogy elsápad. Kérlek, segíts át ezen a beszélgetésen!

– Üdv! – Candy rájuk nézett, de nem mosolygott. A felső ajka rángott, a hüvelykujjával megdörzsölte. – Ez itt Dave, a baba apja.

A baba apja? A rémület vékony zsinórban tekeredett Erin nyaka köré.

– Ööö... – Mosolyt kényszerített magára. – Üdv. Erin vagyok.

Sam kezét nyújtott a tetovált férfinak.

– Jó napot!

Dave megrázta Sam kezét, de nem nézett egyikük szemébe sem. Candy-ról a lányokra vándorolt a pillantása, majd a földre, végül vissza Candyre. Mormogott valamit, ami akár köszönés is lehetett. Erin nem tudta biztosan.

Egy pillanatig senki nem szólt semmit. Aztán Candy megköszönte a torkát, a lányaira nézett. A kisebbik leszakított egy pitypangot, a szárát rágcsálta.

– Hé! – bökött a kislány felé Candy, és elkáromkodta magát. – Százszor mondtam már, hogy ne legyél buta, Clarisse, és nem viccelek! Nem vagy te kecske, vedd ki a virágot a szádból!

A kislány Candyre emelte a pillantását.

– Nem! – Azzal visszatette a virág szárát az ajkai közé.

Candy motyogott valamit, odatrappolt a gyermekhez, megragadta a karját.

– Köpd ki!

A kislány szemébe félelem költözött. Leejtette a virágot, és megpróbált arrébb menni. A nő vicsorogva elengedte Clarisse karját. Ahogy visszafordult az asztal felé, mintha ráébredt volna, mit tett, hogyan viselkedett a kislányával. Idegesség villant a szemében, az ajka újra rángatózni kezdett. Bosszúsán mosolygott.

– Hülye gyerekek.

Erin nem tudta, mit mondjon. A kezére pillantott, a jegygyűrűjére. *Istenem... mi ez az egész?* Felemelte a tekintetét, és Candyról Dave-re pillantott.

A tetovált férfi megköszörülte a torkát, és éles pillantást vetett a nőre.

Candy bólintott, Erinhez fordult.

– Mi... izé, valamiről beszélni akarunk magukkal.

Erin gyomra még inkább elszorult. Érezte, hogy Sam megfogja a kezét, és megszorítja.

– Rendben. – Erin a nyakát dörzsölgette. – Mi... nagyon izgatottak vagyunk az örökbefogadás miatt. Semmi nem változott.

– Talán magánál változott valami, Candy? – kérdezte Sam nagy önuralommal, de a szavaitól Erin szíve hevesebben vert.

Candy és Dave egymásra néztek. Candy szája egyre jobban rángatózott.

– Nem, csak hát... – Candy egy pillanatra leszegte a tekintetét. – Akadt egy kis pénzgondunk, tudják? Nehéz munkát kapni, amikor az ember, hát terhes, meg minden.

Amint Erin meghallotta a *pénz* szót, megnyugodott. Hát erről van szó? Candy le van maradva a lakbérrel, és kell neki néhány száz dollár? Az ügyvédjük óvta őket attól, hogy több pénzt adjanak Candynek. A terhesség idejére megoldották Candy anyagi gondjait, és Candy aláírt egy papírt is, hogy nem fog több pénzt kérni.

De ha pénzre van szüksége, hát legyen! Néhány száz dollár, és minden marad a régiben. Erin szívverése lassult. Lelki szemei előtt megjelent kisbabája arca, sima kis bőre és finom vonásai, ahogy mindig is elképzelte. Amy Elizabeth, az első gyermekük. Mégis minden rendben lesz. Minden.

Sam Candyre nézve bólintott.

– Előfordul. – Apró verejtékcseppek ültek ki a szája fölé. – Mindenki megszorul időnként.

Dave a másik lábára nehezedett. Megfogta a bal karját.

– Úgy érti... – hajtotta oldalra a fejét – hogy több pénz kell.

Tessék! Erin nagyot nyelt. Ha esetleg még lettek volna kételyeik, most nyíltan elhangzott a kérés, amiről mindnyájan tudták, hogy szabályellenes. Elkapta Sam pillantását, és némán tudatta vele a beleegyezését.

Sam Candyre nézett.

– Beszélt az ügyvéddel? Azt hittem, megegyeztünk az összegben.

– Nem volt elég – mondta Candy, és Samre meredt. – Próbálna csak meg gyerekeket nevelni meg babát várni annyi pénzből!

Gyerekeket nevelni? Erin összeszorította a fogát. Nem is Candy neveli a gyerekeket, a pásztoruk ezt többször is megerősítette. Candy anyja gondoskodik róluk. Most csak a látszat kedvéért hozta magával őket.

– Megmondom, mi van. – Dave a földre nyomta viseltes bakancsának orrát, és zsebre dugta a kezét. Vigyorgott, és Erin látta, hogy a nyelve közepén arany piercing van. – Több pénz kell.

Egy darabig senki sem szólalt meg. A lányok csendben játszottak a közelben. Végül Erin nyerte vissza a hangját, és Candyhez fordult.

– Mennyi?

Fölöttük, a parkot szegélyező fák között, langyos szellő susogott. Candy összeszorította a száját.

– Ötezer dollár.

Erinnek meg kellett kapaszkodnia Sam karjában, nehogy leessen a padról. Ötezer? Az örökbefogadásra így is ráment minden megtakarított pénzük; biztos, hogy a baba születéséig nem tudnak ennyi pénzt összeszedni.

Candy beszélt, magyarázkodott, de Erin képtelen volt odafigyelni, a számon kívül semmi mást nem hallott.

Ötezer dollár?

A szám szétszakította a meg nem született kisbaba képét, amit Erin alkotott magának a karjaiban ringatott kis csöppségről. Levegőért kapkodva fordult a férjéhez.

– Sam...

Sam összeszorította a fogát, kezét Erin kezére tette. A szám még mindig nem üledett le teljesen Erin elméjében, amikor Dave lesújtott rájuk az utolsó csapással.

– Ötezer dollár huszonnégy órán belül. – Rájuk villantotta mosolyát, ami azonban nem ért el a szeméig. – Különben vissza az egész.

A vérvizsgálat az orvos ötlete volt.

Nem mintha kételkedett volna abban, hogy Ashley HIV-pozitív. Sőt, mióta Ashley hozzákerült, az orvos felhívta a labort, és megtudta, hogy két tesztet is elvégeztek az eredeti vérmintából. Mindkettő pozitív lett. Ő teljes vérképet akart, az enzimek és ásványi anyagok szintjével, és minden más elemmel, ami meghatározza, mennyire egészséges Ashley, milyen szinten van az immunrendszere. Leginkább pedig azt, hogy milyen kezelésre lesz szüksége.

Ashley arra számított, hogy telefonon kapja meg az eredményt, mint legutóbb, de ezen a langyos péntek reggelen a levélhalomban ott volt egy vastag boríték a labortól. Ashley elindult befelé a postával, közben a borítékot tanulmányozta.

Cole odabent betűket frogatott egy papírlapra. Az étkezőasztalnál ült, rámosolygott belépő édesanyjára.

– Szia, Anyuci! – A lába nem ért le egészen a padlóig, a szék alatt hintáztatta. – Már a T betűnél tartok!

– Tényleg? – Ashley szeme újra a borítékra vándorolt. – Az szuper, kispajtás! Szólj, ha kész vagy, és majd megnézem!

Ashley kiment a konyhába, és a többi levelet a telefon melletti asztalra tette. Nézte a vastag borítékot, becsúsztatta hüvelykujját a hajtóka alá, és kihúzta az összetűzött papírköteget. A legfelső lapon a neve mellett az állt: Labor eredmény.

Ashley-nek semmi oka nem volt az idegeskedésre, vagy hogy furcsa érzés töltse el az eredményekkel kapcsolatban. Azt már tudta, hogy HIV-pozitív, csak az volt a kérdés, milyen a vérképe a HIV-vírus mellett, és látszik-e bármiféle elmozdulás a teljesen kialakult AIDS irányába.

Szemével átfutotta a lapot, szorongva kereste az összegzést, amiből egy szakképzetlen ember is kisilabizálhatja, mit jelent az a sok szám. És akkor, az első lap alján meglátta. A néhány szóból álló egyszerű soroktól Ashley szíve felismerhetetlen, furcsa ütemben kezdett verni.

Gyorsan vett egy nagy levegőt, és erősen összeszorította a szemét.

Ez lehetetlen; nem tudta elhinni, nem akarta elhinni. Valaki biztosan eltévesztett valamit.

A feje szédülni kezdett, megkapaszkodott a pultban, hogy a földre ne rogyjon. Meg kell keresnie Landont, el kell mondania neki!

– Anyuci... elkészültem! – hallotta Cole csilingelő hangját a szomszéd helyiségből. – Gyere, nézd meg!

– Megyek! – Ashley arca forró volt, bizsergett, olyankor érezte így magát, amikor közel ült a tábortűzhöz. – Csak egy perc! – Kezét az arcára szorította, majd elkapta. Az ujjai jéghidegek voltak. Szeme újra az eredményre vetődött. Ez nem lehet igaz! Vagy mégis?

Végigfutott a hátán a hideg, le egészen a talpáig. *Istenem, létezik? Valóban igaz?* Még egyszer, utoljára áttanulmányozta az eredményt, és arra gondolt, mi lesz, ha esetleg mégis helyes. Nem lehetséges, de... mi van, ha mégis? Mi lesz, ha kiderül, hogy eljutott idáig, annyi mindenről lemondott, és most ez derül ki? Nem tudta, hogy sikítson, kiabáljon, vagy a földre roskadjon és sírjon.

Egy dologban azonban biztos volt.

Ha ez az eredmény pontos, akkor ettől a pillanattól fogva az élete soha többé nem lesz ugyanaz.